

על הראש

על הקפיצות הספונטאניות של ראש-הממשלה, דוד בן-גוריון, שעמד על הראש להנאת הקהל והנוצח עלידי צלם שנודמן כביכול במקרה למקס, גודעו השבוע פרטים מאלפים: אחד מאנשי-החצר של בן-גוריון הזמין את הצלם מראש למקום, וראש-הממשלה תיכנן את עמידתו היוגאית לכל פרטיה. חלק מן התמונות נודע מראש לי משלוח לשבועון האמריקאי לייף, ואילו הי שאר הובטח מראש למערבי, לשימוש בל-עדי, כפרס על שרותיו לאנשי קבוצת-החצר. לאותו צורך הוזמנה מראש גם אחת הכתבות של מעריב. אגב, כדי למנוע ביונות ולאפשר לעוורה מוקדמת ונגינות תצלומים מגוחכים, חוייב הצלם מראש למסור את כל הגנטיבים לעוזרי ראש-הממשלה. . . . כשנשלח השבוע הסופר זלמן שניאור ז' על-ידי עתונאי רמת-גן, מהן חוכניותיו הי ספרותיות לקראת שנת-העשור על המדינה, השיב: "איני נוהג לכתוב שירים, פרזה ומחזות לערבי שבתות, גיגים ומועדים וכן לחיגות העשור. בכל יצירה ממין זה יש קצת הומנה לאומית וקצת שונה, פחיסה מבלגית ופירסומת וזה". . . . פרס סני סצינוי אחר שגילה זלמן שניאור, הוא כי בשנים 1948-1950 היתה אפשרות שי יוכה בפרס נובל בספרות, אולם, שתדלנים בלתי-מהוגנים, שתדלני שלום-אש בחייו, ובעלי תכנים מירושלים, קלקלו את העניין. הרבה קילקלה, לדבריו של שניאור, גם הי מתחו של הרוזן פולקה בברנדוט. . . . דוגמא נאה לחסכון נתן השבוע ממלא מקום הרמטכ"ל אלוף-מאיר עמית. הוא הופיע לתערוכת הבולים הביל בסנדר צבאי, נהוג בידי אלוף-משנה, שהוזמן אף הוא לטקס הפתיחה. לעומתו בחרו המפקח הכללי של משטרת ישראל יחזקאל סהר, סגנו ע" מום בן-גוריון ועוד כמה קציני משטרה בכירים לנסוע לתמרון הצנחנים שנערך הי שבוע, בצי של מכוניות חדשות ומהודר רות, כלל דודג' חדש. . . . קציני משטרה אחרים, שביקשו לצאת לנופש בבית-ההבראה של המשטרה על הרכנען, עננו כי כל הי מקומות תפוסים. הסיבה: יקותיאל קרן, ראש אגף המנהלה במטה הארצי של המשטרה, מצא לנכון להזמין לבית ההבראה את יוסף נחמיאס, סגן המפקח-לשעבר, כי לחייה בני-משפחתו.

על הגובה

אחת הדמויות הפופולאריות ביותר כי מכביה החמישית הוא שוטט הכדורסל הי צרפתי רוכרס בלאנשר. רוכרס, כן הי-34, נחשב כשופט הכדורסל הטוב ביותר בעולם. הדבר אינו מפריע לו לסלסל את שערו סלטול תמידי במספרה, ולצבוע את

פולה דודיד בן-גוריון ב"מעריב" הצגה מיוחדת, רק למוזמנים

קולנוע

סרטים

בחוככי טקסס

ענק (אוריון, תל-אביב: ארצות-הברית) הינו המתזה של יצירת האוסט הגדול של מדינת טקסס שבארצות-הברית. טקסס היא הענקית שבמדינות דגל הכוכבים והסטים, בערבתייה האינסופיות, שצופי הקולנוע הי-ישראליים כה היטיבו להכירם מהמערבונים למיניהם, באלפי עירות ורובות חוות, פזר רים למעלה משמונה מיליון תושבים. הם יצרו החי חיים מיוחד, שהפך למושג בסני עצמו.

טקסס הוא מושג שמאחוריו מתגלם בוקר חסון, רכוב על סוס, הגור בצמד אקדחים שלעולם אינם חלים מלירות, עדר-ריבקר אינסופיים, ואורחים הגוטלים את החוק לי-ידיהם שעה שכנופיות ביריונים משתלטים על עירם. טקסס הוא שם זיהוי למדינה בלי חוק, להרפתקנות ולמרחבי עדי. עד כה לא טרה כמעט איש לחזור אל מאחורי כל הי תיאורים היצוריים הללו, מלבד דגנה (מסו-לת סרטוגה) פרבר, הסופרת האמריקאית עוזת הביטוי.

משך שנים מספר שהתה הסופרת בטקסס, למדה להכיר את אנשיה, את אורת מחשבתם ואת החי חיהם, העלתה כל אלה ברומן עבכרס, שהפך סנסציה, בהיקפו ובעומק חזירתו למעמקי נפש של טקסס ובניה.

מאחורי דמותו הכליכולה של הקאובוי, חשפה פרבר דמות של אדם קטן ומתוסבך, המנסה בדרך כלל לברוח מהחיים. אדם שהי חומריות והגשמיות הן עיקר חייו, ושאלילו הוא המטבע ולא האקדה. כל זה העלתה פרבר בגוללה סיפורה של משפחה סקסנית אחת — משפחת בנייקט.

הכל — פרט לאשה. הבמאי, ממוצא סקסני, גירב (מקום תחת השמש) סטיבנס, הצליח להעלות בסרט את איותו הבעיית ש-העמיה פרבר, ולהוביל את הצופה לקראת איותן המסקנות.

בחהה הטקסנית של הזוג בנייקט (רוק הדסון ואוליוו סטילור), מתאכסן בוקר צעיר וחביב בשם רינק (גיימס דין). על סוסו, ברעוזה את עדרו הענקי של אדונו, רוקס רינק חלומות-זוהר על עתידו. חלומות אלה מצטמצמים בהושגתה של אשת אדונו, וברכי שת אותו כוח כלכלי אדיר שישנו בידי בעל החווה.

רינק חולם על הכסף לא כעל מטרה בפני עצמה, אלא כעל מכשיר בעזרתו הוא יכול להשיג את הכבוד, את השלטון, את תענוגות החיים ואת השלחה הנפשית. אולם ברעז שחלמו מתממש, מתברר לו ההיפך הגי-מור.

רינק איננו מחכה זמן רב עד להתגשמות חלומותיו. אחותו של בעל החווה מתה בי-הותירה אחריה חלקת אדמה עבור רינק הי-חביב. רינק מתחיל מיד לחתור לקראת אושרו, מחפש אותו במעמקי האדמה, מצליח לגלות נפט. כל חלומותיו מתגשמים בבת אחת: הוא הופך מכובד, עשיר, נערץ. אולם הוא אינו מצליח להשיג את אשת מעבדו לשעבר.

את מיטב שנותיו הוא מקדיש לצבירת עוד ועוד כסף, בכל האמצעים שבידו, וכשיש בידו כבר להנות מהרכוש שצבר, הוא מגיע לגיל העמידה.

בת הכום. הסצינה החזקה ביותר בסרט היא ללא ספק התמונה בה נושא גיימס דין השיכור נאום, מעין אני-חאמיה, בתוכות בית המלון החדש שהקים. בזה אחר זה נעלמים כל השומעים, נשארת רק האשה הי-אחת שאהבה אותו כמו שהיה: בתה של משפחת בנייקט (קרול בייקר). אולם ברעז כו מגלה גם היא, כי רינק אינו אלא שיכור וריק, שאין בו ולא כלום, היא עוזבת אותו.

גיימס דין, הממלא למעשה רק תפקיד צודי בעלילה, מתגלה בה שוב כשחקן דר-מטי בעל נחונים רבים. אפילו כשהוא משי-חק את תפקיד השיכור בן-ה-40, הוא משכי-נע ושובה לבב, לא נופלת ממנו אליזבת סטילור, המדגימה רמת מישיחק בלתי צפויה.

אולם השחקנית האמיתית והגדולה שבי-סרט הענק (שלוש וחצי שעות) היא קרול בייקר, ששייחה בסרט זה לפני שקיבלה את התפקיד הראשי בנייב דול. אין לקרול תפי-קיד ענק להתמודד בו עם שלושת ענקי הי-סרט, אולם לפחות מחצית הסרט שייכת לה, ורק לה. משחקה מתגלה בסצינה אחת, שי-הפכה אותה בינלילה לכוכבת: הפגישה

שפנתה לשופט הראשי ושיכנעה אותו כי המכשיר הועמד בצורה בלתי נכונה. נחמה ביצעה שוב את התרגיל, זכתה בתואר הי-אליפות. . . . אגב, אגנס קלטי טענה כי לא תוכל להישאר בישראל ולהמשיך במקצועה, כל עוד לא יותקנו כאן מכשירי התעמלות ראויים לשמם.

קשרי ידוד

שני אמריקאים, הנמצאים כיום במרכז החודשות בארצות-הברית, נתגלו כבעלי קשי-רים הדוקים עם ישראל. הראשון הוא ג'יי-מיו הופה, נשיא האיגוד המקצועי של עובדי התובלה בארצות-הברית, המואשם בשחיתות ובהנהגת שיטות גנסטרים בארי-גונן. גיימי הוא מראשי פעילי מגבית הי-הסחחרות באמריקה, ובית-ילדים על שמו הי-לך ומוקס בירושלים. האמריקאי השני הוא אורוול פורבס, מושל מדינת ארקנס, המזינה בה נקרה המיליציה להשליט סדר, אחרי 11 תלמידים כושים לא הורשו לי-היכנס לבית-הספר בעיר לילטרוק. פורבס הוא מראשי פעילי מלווה העצמאות של ישראל בדרום ארצות-הברית. . . . על פגישה מענינת במוסקבה סיפר השבוע המורה דני-פתר, עם חזרתו מהפסטיבל. פתר סיפר כי נפגש עם יהודיה בת 90, שסיפרה לו כי היא רוצה לעלות ארצה. אולם מאחר שאין לה קרובים בארץ היא השתמשה בשם של יודי של חברתה, שנפטרה לפני 10 שנים, שלחה לו מכתב ארצה כדי שיבקש עבורה רשיון עליה. הוקנה שאלה את פתר מדוע אין היודי עונה למכתבה. שם היודי: זאב ז'בוטינסקי.

לשאלתה בכנסת על פרשת שטיינברג: "איני סבור שרק במשי-טרה נמצאים כל החוטאים והעבריינים."

שר הדואר ד"ר יוסף בורג, על הנסיגה מסיני ומעזה: "יש להעריך ראשי-משלה היודע לכבוש את יצרו על אף הכיבושים שצ"ר."

הקומוקאים דז'יגאן ושומכר, על ח"כ מקי-משה סנה: "הוא נכנס בבריתו של אברמוב אבינו."

העתונאי דן בן-אמון, על הופעה אמנותית ישראלית בארצות-הברית: "הדרך לגיהנום רצופה כידוע כחנות טובות ואמנים ישראלים."

ד"ר ישראל (שייב) אלדר, על תלמידי השמיניות הפורצים: "אני מציע לקרוא להם עגלי השמיניות. במשך הזמן הם יגדלו ויהפכו לשחרים בלתי חסומים."

עד המלך במשפט רצה קסטנר אריאל אלי-יאשווילי, על הנאשם דן שמר: "הוא לא פחדן. הוא זחקא הלך לסרטים של בלשים."

עורך-הידון מיכאל כספי, במשפט רופא-העיניים ד"ר שלום: "איפוא נשמע כדבר הזה, שנשים תבגורנה בבעליהן?"

ח"כ מפא"י ישראל ישעיהו, בשעת חיוכה סוער במועצת מפא"י: "רבותי, במקום לאכול איש את רעהו, מוטב שתאכלו עוגות."

פסוקי השנה

תנבותיהם של אישים שונים על מאורעות שונים, מוקטות מתוך המדור הקבוע:

ראש ממשלת ישראל דוד בן-גוריון, ביובל הי-70 שלו: "כל דברי התערה וההוקרה אני מיחס לאמא ולאבא שלי. וכרונם לברכה, אשר מהם בא לי כמעט כל מה שיש לי. רק השגיאות שעשיתי ואעשה בחיי הן שלי."

דניאל אוסטר, ראש עיריית ירושלים לשעבר, בדחיות הצעה לעמוד בראש עירייה ירושלמית שתקום מתוך קואליציה עם החרים: "תנו פעם לדניאל להשתחרר מגוב העיריות."

שר התחבורה משה כרמל, בהסבירו מדוע נכנס ברכבת הראשונה לעזה: "כדי שבן-גוריון לא יוכל לשאול אותנו בעתיד: איפה היחמ?"

נשיא ישראל יצחק בן-צבי, בשיחה עם הפקידים הממשלתיים הממונים על גביית המיסים: "על שני דברים עומדת מדינת ישראל — על המיסים ועל הניסים."

פרופסור ישעיהו ליבוביץ, בהרצאה בבית ציוני אמריקה: "יהודי הגולה מתחסים אל מדינת ישראל כאל פיי-לגש — הם מוכנים לשלם בעד ההגנה, אבל לא לגור עמה ביחד."

שר המשטרה בכור שלום שימירית, בתשובה